

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: J. E. E.**, nar. „X“, zastoupen matkou M. E., nar. „X“, oba bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvu práce a sociálních věcí**, Na Poříčním právu 1, Praha, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.8.2014, č.j. MPSV-UM/11964/14/4S-ÚSK, o příspěvek na péči**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 26.8.2014, č.j. MPSV-UM/11964/14/4S-ÚSK, **se zrušuje pro vadu řízení** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 26.8.2014, č.j. MPSV-UM/11964/14/4S-ÚSK, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Ústí nad Labem, ze dne 21.3.2014, č.j. 15268/2014/ZAT, jímž byl žalobci odejmut ode dne 1.2.2014 příspěvek na péči.

V žalobě uvedl, že žalovaný odůvodňuje své rozhodnutí tím, že podle posudku příslušného posudkového lékaře žalobce nezvládá dvě základní životní potřeby, a to péči o zdraví a osobní aktivity. Základní životní potřebu mobility označil za zvládnutou, protože „chlapec při cestování hromadnými dopravními prostředky potřebuje sice dohled, ale nejedná se o mimořádnou péči.“ Právní předpisy však nespojují zvládání základních životních potřeb s mimořádnou péčí. Odůvodnění zvládání základní životní potřeby mobility je proto rozporné s právním předpisem a vnitřně rozporné v tom, že osoba, která při zvládání životní potřeby potřebuje dohled, je schopna tuto potřebu zároveň zvládat. Dále se v žalobou napadeném rozhodnutí uvádí, že „dohled nad výběrem oblečení dle situace a počasí je ve dvanácti letech

stav přiměřený věku.“ Z odůvodnění není jasné, jaký stav přiměřený věku je tímto míněn. Žalobce není schopen si vybrat oblečení přiměřené okolnostem, je schopen si v létě obléci bundu a v zimě jít jen v tričku nebo v košili. Každé ráno musí mít připravené veškeré oblečení od ponožek po bundu. Ten samý problém má s výběrem obuvi, hygienických potřeb, apod. Neustále si plete šampón s mýdlem. Dále uvedl, že dle rozhodnutí ze dne 1.5.2012 nebyl žalobce schopen zvládat čtyři základní životní potřeby, a to orientaci, komunikaci, péči o zdraví a osobní aktivity. V rozhodnutí ze dne 1.2.2014 (správně 21.3.2014 – pozn. soudu) a v posudku posudkové komise ze dne 3.6.2014 není odůvodněno, proč považuje i orientaci a komunikaci, na rozdíl od předchozího rozhodnutí za zvládnuté. Neuvádí, zda se zdravotní stav žalobce zlepšil či se žalobce na svůj zdravotní stav lépe adaptoval. U žalobce k žádnému zlepšení nedošlo, nikdy necestoval sám autobusem, nedokáže se zorientovat, ani kterým směrem má jít, natož nastoupit do správného autobusu. Posudek bývalé dětské lékařky MUDr. F. je zcela zcestný a na doporučení v pražském Motole změnil žalobce dětského pediatra a v současné době navštěvuje MUDr. J. v Žatci.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že postupoval v odvolacím řízení v souladu s platnými právními předpisy. Posudková komise zasedala v odborném složení a byl vypracován posudek, který žalovaný považoval za odborný, stěžejní a úplný důkazní prostředek. Přezkum posouzení stupně závislosti byl vypracován na základě objektivních podkladů, tedy na základě zdravotní odborné dokumentace, na základě výsledků sociálního šetření a funkčních důsledků zdravotního postižení a také vlastního vyšetření posuzované osoby při jednání posudkové komise. Rozpory nebyly shledány ani v provedení sociálního šetření, při kterém se zjišťuje schopnost samostatného života osoby v přirozeném prostředí a nedochází při něm k posuzování zdravotního stavu. Posudková komise se vyjádřila komplexně ke zdravotnímu stavu posuzovaného, a vyjádřila se ke všem posuzovaným základním životním potřebám.

V replice žalobce uvedl, že jestliže posudková komise zamítla bod orientace a bod oblékání a obouvání, jak tedy definovat fakt, že žalobce není schopen se orientovat ve škole a zvládat přepravu dopravním prostředkem v jeho věku 13ti let.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud přezkoumal v rámci žalobních námitek skutkový a právní stav věci a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Základní pravidla pro přiznání příspěvku na péči pro daný případ jsou obsažena v zákoně č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění účinném od 1.1.2012 (dále jen „zákon o sociálních službách“).

Podle § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách příspěvek na péči (dále jen „příspěvek“) se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob.

Podle § 9 odst. 4 a 5 zákona o sociálních službách při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.

Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách při posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.

Podle § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb., za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.4.2013, 6 Ads 17/2013, www.nssoud.cz, který v obecné rovině dopadá i na daný případ, je uvedeno, že v řízení o nároku na příspěvek na péči podle zákona o sociálních službách, je povinností odvolacího správního orgánu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, pokud posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila. Tak tomu může být v případě, že se objeví rozpor mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posudkové komise, aniž by posudková komise sama provedla vlastní přeshetření zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči.

Posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v I. stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Na výsledný lékařský posudek, který je stěžejním

důkazem, je tak třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2009, čj. 4 Ads 57/2009, www.nssoud.cz).

Žalobce má za to, že vedle uznaného nezvládnání základní životní potřeby péče o zdraví a osobní aktivity, nezvládá i základní životní potřeby mobility, orientace, komunikace, oblékání a obouvání, vymezené pod písm. a), b), c), e) v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách. Žalobce poukázal na to, že žalovaný neodůvodnil, proč v předchozím rozhodnutí ze dne 1.5.2012 mu bylo přiznáno nezvládnání základních životních potřeb orientace, komunikace, péče o zdraví a osobní aktivity.

Soud v daném případě hodnotil, zda je posudek posudkové komise ze dne 3.6.2014 ve znění jeho doplnění ze dne 5.8.2014 přesvědčivý a úplný tak, aby nebylo pochyb o jeho objektivnosti a správnosti. Soud ve věci nemá pochyb o odbornosti komise a její způsobilosti hodnotit omezení žalobce ve vztahu k právní úpravě příspěvku na péči.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 29.8.2012 byl zdravotní stav a stupeň závislosti žalobce posouzen posudkovou komisí MPSV, která dospěla k závěru, že žalobce nezvládá dle zákona o sociálních službách (ve znění účinném od 1.1.2012) čtyři základní životní potřeby, a to orientaci, komunikaci, péči o zdraví a osobní aktivity. Na základě tohoto posudku bylo vydáno žalovaným rozhodnutí ze dne 9.10.2012, č.j. MPSV-UM/6497/12/9S-ÚSK, kterým mu byl přiznán příspěvek na péči od 1.5.2012 ve výši 6 000,- Kč měsíčně (II. stupeň závislosti – středně těžká závislost – pro osoby mladší 18 let věku).

Oproti tomu posudková komise ve svém posudku, na němž je založeno žalobou napadené rozhodnutí, konstatovala pouze nezvládnutí základních životních potřeb péče o zdraví a osobní aktivity, aniž by se k předchozímu závěru posudkové komise ze dne 29.8.2012 jakkoliv vyjádřila a uvedený rozpor zdůvodnila. Žalovaný na tento rozpor ve svém žalobou napadeném rozhodnutí nijak nereagoval.

S ohledem na právě uvedené soud uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí bylo založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť nijak nebylo reagováno na protichůdné závěry posudků ze dne 29.8.2012 a ze dne 3.6.2014 ve znění jeho doplnění ze dne 5.8.2014 spočívající v rozdílném hodnocení zvládnání základních životních potřeb orientace a komunikace. Vzhledem ke zjištěné vadě přistoupil soud ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 s.ř.s. Současně podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl soud o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení pak bude žalovaný podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku ohledně splnění požadavku na dostatečné zdůvodnění správního rozhodnutí a ohledně požadavku na dostatečné zjištění stupně závislosti žalobce na pomoci jiné osoby spolu s jeho náležitým promítnutím ve správním spise. Pro úplnost soud poznamenává, že jím zaujatý názor v této věci koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu k této problematice (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2009, č.j. 4 Ads 50/2009-63, www.nssoud.cz). Soud se nezabýval dalšími námitkami žalobce, neboť dojde k novému posouzení zdravotního stavu a stupně závislosti žalobce a vydání nového rozhodnutí, takže tyto současné námitky ztrácí relevanci.

Soud výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s.ř.s. neboť žalobkyně žádné náklady řízení nevyčísliila a žalovaný neměl v řízení úspěch.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 24. února 2016

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová